

AFGIFTE KANTOOR
3300 TIENEN - Centrum

ERK. NR. P005656

Verantwoordelijke uitgever:

Vital CRAENINCKX
Leuvensesteenweg 168
3390 Sint-Joris-Winge

VZW

Nationale Confederatie van Politieke Gevangenen en Rechthebbenden van België

België – Belgique

PB

3300 Tienen 1
2/3303

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT
VAN HET
GEWEST MEENSEL-KIEZEGEM en TIENEN

N.C.P.G.R.
MEENSEL-KIEZEGEM en TIENEN

Voorzitter : Vital CRAENINCKX, Leuvensesteenweg 168
3390 Sint-Joris-Winge – Tel. 016 63 46 23
gsm 0496 50 46 77
vital.craeninckx@skynet.be

Verantwoordelijke uitgever :
Vital Craeninckx, Leuvensesteenweg 168
3390 Sint-Joris-Winge

Secretariaat en Penningmeesters :

Jos LEMMENS, Neckerspoelstraat 6
3391 Meensel-Kiezegem - Tel. 016 63 36 11
jozef_lemmens@skynet.be

Julia DE GRAEVE, Breughelhof 20
3300 Tienen – Tel. 016 81 44 90
julia_degraeve@yahoo.fr

Lokaal : 'T LOFT, Spiegelstraat 11
3300 Tienen – Tel. 016 76 56 45

Financiële rekeningen :

Vereniging van Politieke Gevangenen en Rechthebbenden
Neckerspoelstraat 6 3391 Meensel-Kiezegem
Rekening nr. BE69 8538 4194 5278
Bic. SPAABE22

Politieke Gevangenen adm. Dienst – 3300 Tienen
Rek. nr. 143-0665707-97

Redactie : Vital Craeninckx , Leuvensesteenweg 168 3390 Sint-Joris-Winge

Inhoud

- Inhoud en voorwoord	p 1
- Herinneringen aan Neuengamme	p 2 – 5
- De ITS in Bad Arolsen	p 6 – 7
- Cap Arcona	p 8 – 10
- René Thirion	p 11
- Oude foto's Meensel-Kiezegem	p 12
- Feestvergadering 21 april 2012	p 13

Voorwoord

Beste leden en sympathisanten,

U leest het eerste nummer van ons tijdschrift 2012. Ik wil ieder van u op de eerste plaats danken voor het vernieuwen van uw lidmaatschap. Dit betekent voor ons een welgekomen morele en financiële steun. Ons gewest Meensel-Kiezegem-Tienen is qua ledenaantal het derde grootste van ons land. En daar zijn wij fier op. Dit wil zeggen dat de herinnering aan de tragedie van WO II nog steeds leeft en gekoesterd wordt. Beschouw het als een morele plicht onze slachtoffers te herdenken en te gedenken.

Ik maak van de gelegenheid gebruik om ons jaarprogramma toe te lichten. Op zaterdag 21 april houden we onze jaarlijkse feestvergadering in restaurant Alinea. Een uitnodiging met menu en inschrijvingsmogelijkheid vind je in dit blad. Het zou ons verheugen u talrijk te mogen verwelkomen aan een feestelijke tafel in een gezellige sfeer.

Op zondag 5 augustus herdenken we de 68ste verjaardag van de augustusdagen in Meensel-Kiezegem. Het is een grote eer dat onze Aartsbisschop Joseph Léonard toegezegd heeft mee voor te gaan in de eucharistieviering. Wij hopen op uw aanwezigheid.

Op zondag 16 september organiseren we ons jaarlijks streekbuffet.

Wij zijn in het bezit van een reeks uit de oorlogsjaren. Deze werd ons enkele jaren geleden aangeboden door René Tielens (overleden op 21 februari 2010). Het zijn unieke en authentieke beelden die in deze en volgende brochures in duo zullen worden opgenomen.

Verleden jaar, op 27 oktober, was ik te gast op de jaarlijkse contactdag van de Neuengamme - vriendenkring in Nederland. Mijn ontmoeting met Jan van der Liet en Wim Alosery (politieke gevangenen Neuengamme-Cap Arcona) resulteerde in twee bijdragen in dit blad.

Indien u vrienden of familie kent die interesse hebben voor onze doelstellingen, ze zijn altijd welkom.

Vital Craeninckx, voorzitter

In vorige edities van dit tijdschrift sprak Jan van der Liet over de martelingen in Neuengamme, hoe er in '44 kerst werd gevierd, over Husum, Bergen-Belsen en de daarop volgende gruwelijke dodenmars vanuit Ravensbrück die uiteindelijk leidde naar de bevrijding door het Russische leger.

J. van der Liet werd geboren in Amsterdam op 26 september 1926 . Een welbespraakte Nederlander , een aangenaam en boeiend verteller, één van de weinige 'laatste getuigen' die de kampen Neuengamme, Husum, Bergen-Belsen en Ravensbrück overleefde. Momenteel woont hij in Leicester, Engeland. De nu 85 jarige Jan is ieder jaar steevast aanwezig op de jaarlijkse contactdag van de Vriendenkring Neuengamme in Nunspeet, Nederland.

In deze bijdrage neemt hij als thema : **'De weg terug'**.

Mooi verteld met cynisch-ironische ondertoon....

De Tweede Wereldoorlog was een oorlog die alle basisprincipes van de Eerste Wereldoorlog te niet deed. De vijfduizend Duitse bommenwerpers die in 1937 klaar stonden om verwoesting te brengen, hadden veel culturele monumenten voor altijd vernietigd.

Duitsland, zowel als alle door Duitsland bezette landen, stond onder de satanische leiding van Berlijn. De SS en de Gestapo zorgden ervoor dat orders punctueel werden uitgevoerd. Het vernietigingsproces van bepaalde groepen mensen was begonnen. In 1945 was van de ongeveer acht miljoen joden in de bezette gebieden nog maar 20% in leven ! Himmler, Reichsführer-SS, oppermachtige beul en architect van de genocide, had tegen het eind van de oorlog orders gegeven dat alle sporen van zijn gruwelijke misdaden vernietigd moesten worden. Dit hield in, dat alle concentratiekampen die in de nabijheid lagen van gevechtzones, geëvacueerd moesten worden, zodat geen levende gevangene getuigenis kon geven van zijn afschuwelijke daden.

Op het eind van de oorlog werd Himmler gearresteerd door een Engelse legerpatrouille. Tijdens een routineonderzoek dat daarop volgde, beet hij op een cyanidecapsule die in zijn mond verborgen was. Na een korte maar hevige doodstrijd stierf de gehate beul en moordenaar van miljoenen mensen. Zijn rottende beenderen liggen ergens op de Lüneburgerheide begraven.

Mijn weg terug naar de beschaving was begonnen. Russische troepen waren onze beschermers. Met hun machinegeweren joegen zij de Duitse vrouwen met hun kinderen uit hun huizen om voor ons plaats te maken. Zij waren bezeten van wraak die zij koesterden sinds Hitler op 22 juni 1941 orders gaf om zonder waarschuwing Rusland aan te vallen met 3 miljoen man infanterie, 3500 tanks, 7500 stuks artilleriegeschut, bijna 2000 vliegtuigen en 750.000 paarden. Zij namen wraak op dezelfde manier als waarop de Duitse legers hun weerloze landgenoten op barbaarse manier hadden aangevallen en verkracht, hun warme kleren hadden gestolen en hun boerderijen door brand hadden vernietigd. Het gevolg was, dat de bewoners geen beschutting meer hadden tegen de vreselijke Russische kou en een onbarmhartige dood stierven.

De grote ommekeer voor Rusland en inderdaad ook voor de geallieerde legers van het westen kwam op 6 december 1941. Veertig Siberische divisies, goed getraind en gekleed in witte warme uniformen onder het bevel van de beroemde generaal Georgy Zhukov sloegen terug. Het van de vreselijke kou bevangen Duitse leger wist niet wat er gebeurde. De gloednieuwe Russische tanks, de nu wereldberoemde T-34, rukten op door de dikke sneeuw, zonder problemen.

De overwinning op de Duitse invallers was absoluut en onvoorwaardelijk. Duitse vrouwen en jonge meisjes werden nu doorlopend verkracht. Ieder verzoek om clementie werd met een slag of stoot van een geweer of pistool beantwoord. De lokale bevolking werd als straatvuil behandeld.

Ik woonde in een landhuis aan de Plauer See, waar ik zeer goed verpleegd werd. Langzaam kreeg ik weer wat kracht in mijn lichaam en begon ik de situatie waarin ik verkeerde te bestuderen. Een verpleegster had mijn gestreept concentratiekampjasje gewassen en zei dat het verstandig was dit te dragen als ik naar buiten ging. De Russische stoottroepen schoten willekeurig op alle mannen, maar respecteerden oud-gevangenen. De vraag "hoe kom ik terug in Nederland" kwam nu regelmatig bij me op. Overdag wandelde ik door het stadje Plau, waar Russische soldaten demonstraties gaven van dansen op muziek gespeeld door balalaika's. Voor mij was het een leven van intensieve ervaring van betekenis van vrijheid. Hoe lang dit euforisch bestaan duurde, weet ik niet meer. Ik had maar één doel voor ogen en dat was om mijn lichamelijke krachten zo snel mogelijk weer terug te krijgen. Maar dat zou nog even duren.

Mijn linkerbeen begon langzaam te genezen, maar was nog net als mijn rechterbeen nog veel te dik, veroorzaakt door waterzucht. Dit maakte het lopen heel moeilijk. Na enkele weken stuurden de Russen mij naar de Amerikanen. De ontvangst daar was niet goed. Verschillende dingen irriteerden mij. Wij kregen geen onderdak, geen medische verzorging en moesten zelf maar zorgen dat wij wat te eten kregen. De anti-verbroederingsregel werd door de Amerikaanse soldaten genegeerd.

De eerste nacht sliepen wij buiten in een veld. De volgende morgen besloot ik met de bevelvoerende officier te spreken. De ontvangst was allesbehalve vriendelijk. "Do what you like", doe maar wat je wil.

Maar daar nam ik geen genoegen mee. Ik eiste bescherming en verzorging. Na veel argumenteren kreeg ik die eindelijk. Wij kregen een mooi huis aangeboden, zoals bij de Russen, maar moesten tevreden zijn met een lege koeienstal. Wij hadden nu tenminste een dak boven ons hoofd en wij werden gevoed met legerrantsoenen.

Bij de Amerikanen hoorde ik dat Hitler dood was. Eva Braun, zijn vrouw, had dodelijk vergif ingeslikt. Rattenhuber, de commandant van de SS-bewaking van Hitler, had het bevel gegeven om de twee lijken naar de binnenplaats te brengen. De treurende leden van Hitlers entourage werden uitgenodigd om aanwezig te zijn bij de laatste fase van het leven van een mens die zoveel onheil in de wereld had gebracht, van een mens die hunkerde naar historische glorie en grootheid, van een mens die droomde van een gigantisch monument voor zijn graf bij Linz aan de oevers van de Donau. *Dicht bij Linz, in Leonding, zijn de ouders van Hitler begraven.*

In plaats daarvan werden de twee lijken overgoten met honderden liters benzine. Voordat deze uiterst brandbare hoop kon worden aangestoken, werd de verzameling van aanbidders teruggedreven naar de relatieve veiligheid van de bunker. De Russische mortieren en howitzers waren nu heel dichtbij en het was daarom levensgevaarlijk om op de binnenplaats te blijven. Eenmaal binnen wierp SS-adjutant Otto Günsche een brandende lap op de lijken. Toen de vlammen de twee lijken volkomen in hun macht hadden, stonden de aanwezige getrouwe aanhangers in de houding en gaven het laatste eerbewijzend nazi-saluut. De droom van een monumentaal graf aan de Donau werd vervangen door een groep arbeiders die de resterende resten ergens in een bomkrater wegveegden.

Dit was Hitlers Götterdämmerung, zijn uiteindelijke vernietiging in een strijd met de krachten van kwaad en verdorvenheid die zoveel verdriet in de wereld teweeg had gebracht.

Ik wil niet verder afdwalen van het onderwerp, namelijk de weg terug naar Nederland.

Na enige tijd bij het Amerikaanse leger te hebben doorgebracht, werk ik per leger Rode Kruisauto naar de Lüneburger Heide vervoerd. Daar was het Engelse leger gestationeerd. De weg daar naartoe was bezaaid met bomkraters, lijken van Duitse soldaten, vluchtende burgerbevolking, vastgelopen auto's en dood vee dat door het warme weer bedekt was met maden. Het was een tocht van ongeveer 150 km. De gevolgen van de oorlog waren overal zichtbaar. Het was een draaikolk van vernietiging.

Eindelijk bereikten wij de Engelsen. De ontvangst daar was hartelijk en voor onderdak werd onmiddellijk gezorgd. Ik kreeg een nieuw uniform en mijn concentratiekampjasje werd vernietigd. Na een paar dagen werd mij medegedeeld dat ik naar een mooi huis zou vliegen in Ukke bij Brussel. De vlucht was in een Lancaster bommenwerper. Het was mijn eerste reis in een vliegtuig. Het huis was inderdaad heel mooi en lag in een grote tuin. De toewijding van het Belgisch verplegend personeel zal ik nooit vergeten !

De plaatselijke bewoners kwamen ons bezoeken. Zij brachten manden mee met heerlijke dingen die ik jarenlang niet meer had gezien. Het luxueus bestaan had op mij een effect van dagdromen. Maar zoals alle dromen, kwamen ook deze dromen tot een einde. Het visioen van realiteit werd steeds duidelijker. Men vertelde mij dat het noordelijke deel van Nederland een vreselijke winter had doorgemaakt. Ik dacht aan thuis. Zouden mijn ouders, broers en zus nog leven ?

Per trein reed ik naar Nederland. Aan de grens werd gestopt. Een doorvoede Brabantse dame kwam mijn coupé binnen. Met een stem die wat weg had van een belastingsinspecteur vroeg zij wie ik was en of ik een Displaced Persons Registrations Record-kaart bij mij had. Die kaart werd overhandigd en de vermelde dame schreef daarop: 'twee zakdoeken en een borstrok'. De vermelde voorwerpen werden uit een mand gevist en werden zonder enige emotie aan mij overgedragen. Vervolgens zei ze op een enigszins veranderde toonaanslag: "dit welkomscadeau wordt u aangeboden door de Nederlandse regering met beste wensen voor de toekomst". Misschien was het omdat ik wat bedrukt keek, maar voordat deze doorvoede Brabantse vrouw voorgoed uit mijn leven stapte, gaf zij mij nog een heel klein papieren zakje met een beetje cacao poeder erin. Op het zakje stond met grote letters gedrukt : "welkom thuis", aangeboden door de Nederlandse Repatriëringsdienst.

Het zakje is hier afgebeeld

Met deze concrete bewijzen van medeleven van de Nederlandse regering kwam ik terecht in een modern gebouw aan de Boeimeersingel in Breda. Het gebouw was ingericht als een voorlopig verblijf voor oud politieke gevangenen. Prinses Juliana kwam ons bezoeken. Zij toonde veel liefs en belangstelling voor wat wij hadden meegemaakt.

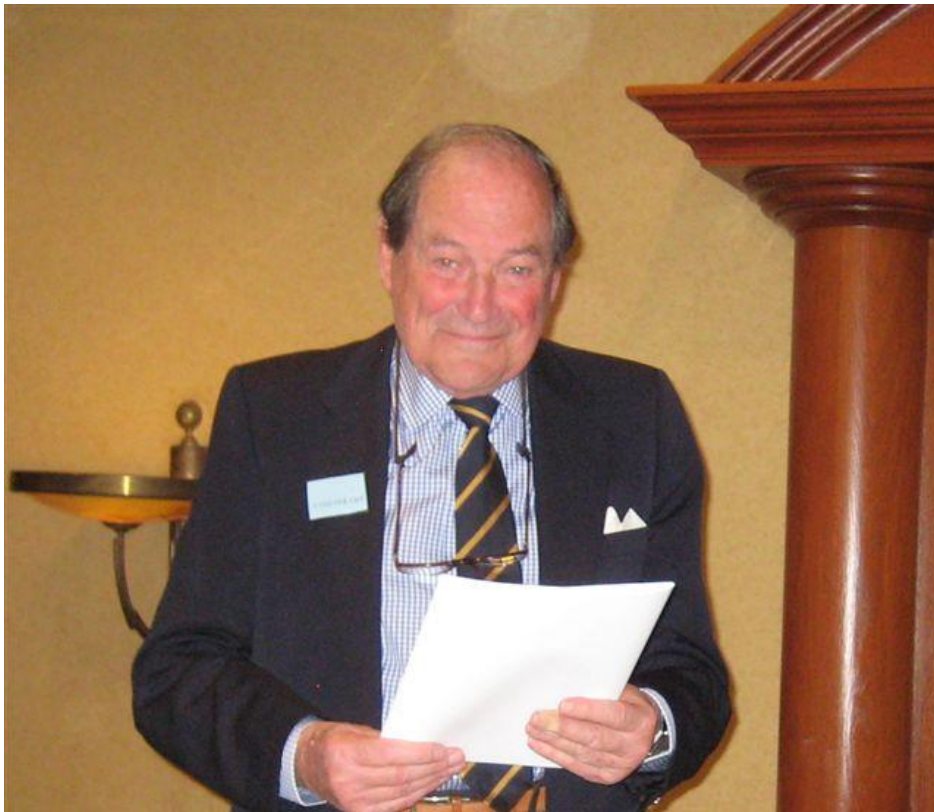
Mijn ouders kwamen mij bezoeken. Ik weet niet meer hoe zij reisden. Het was niet eenvoudig een kaartje te kopen, gevolgd door instappen, zitten en uitstappen; er waren geen wagens met paarden ervoor; er waren geen fietsen en handkarren. Wat er wel was, weet ik ook niet meer, maar zij kwamen. Ik werd met moederlijke tranen overgoten. Zij had zoveel geleden en gebeden. Mijn vader gaf mij een hand. Enige tijd later werd ik in een Rode Kruisauto naar huis gereden. **Ik was weer thuis !**

Alles was op bonnen. Na veel geharrewar met vermoeiende mensen achter loketten op het stadhuis kreeg ik eindelijk dubbele voedingsbonnen om wat op te kalefateren.

Gesprekken met mensen die mij kenden of van mij gehoord hadden, waren funest.
Was het werkelijk zo erg ?
Veel erger !
Je ziet er anders goed uit.
Dat komt door de waterzucht.
Overdrijf je niet een beetje ?
Het is onmogelijk te overdrijven !
Was Bergen-Belsen erger dan Amersfoort?
Ik kan geen onvergelijkbare situaties met elkaar vergelijken.
Er kwamen geen vragen meer. Men liet mij alleen.

Toen gebeurde er iets onverwachts. Ik kreeg een uitnodiging van de Stichting 1940-1945 om naar "Sarepta" te gaan. Een groot huis, waar vroeger mensen verpleegd werden die afgedwaald waren van de realiteit. Het lag heel mooi in de Haarlemmerhout (Amsterdam) en was nu een herstellingsoord voor oud-illegalen.
Het duurde niet lang voordat ik overgeplaatst werd naar Huize Kareol in Aerdenhout. Op kosten van de Stichting 1940-1945 vloog ik naar Zwitserland, waar ik zes maanden lang verpleegd werd in Hotel Beekhuizen in Davos. Na die zes maanden was ik lichamelijk hersteld, maar ik wist dat ik geestelijk ziek was.
Ik wist dat droombeelden van verschrikkingen en ontzettingen mij nog jarenlang zouden teisteren, zo niet voor de rest van mijn leven.....

foto :J. van der Liet tijdens zijn toespraak

De “ International Tracing Service” (ITS) in Bad Arolsen en het Algemeen Rijksarchief van België

De **ITS** staat ten dienste van de slachtoffers van de Nazi-vervolging en hun families door het onderhouden en beheren van een archief van documenten over het lot van Nazi-slachtoffers . Miljoenen records opgeborgen in een centraal archief getuigen van de verschrikkingen van de Tweede Wereldoorlog . Als geheel vormen ze een zinvol gedenkteken voor de komende generaties. De **ITS** stelt al deze informatie beschikbaar voor het publiek en voor onderzoeksdoeleinden. Hun website geeft algemene informatie over het **ITS** en haar activiteiten, en bevordert zo de uitwisseling van informatie.

Alle informatie over de **ITS** kan worden gevonden op de website www.its-arolsen.org
Adres : **ITS** Große Allee 5 – 9 34454 Bad Arolsen Duitsland
its@its-arolsen.org

De digitale kopie van de archieven van de ITS werd door het Algemeen Rijksarchief van België eind 2009 verworven en is nu volledig geïmplementeerd.

De stukken zijn onder meer te gebruiken voor historisch en genealogisch onderzoek.

Na een aanvraagprocedure zijn meer dan 80 miljoen numerieke beelden (goed voor ongeveer 6 terabyte) beschikbaar voor onderzoekers in de leeszaal van het Algemeen Rijksarchief. Het betreft materiaal rond de arbeids-, concentratie- en vernietigingskampen (ca. 18 miljoen beelden), de centrale namenlijst van de **ITS** (ca. 7 miljoen beelden) en documenten over dwangarbeid (ca. 13 miljoen beelden) Na Duitsland is België het eerste Europese land waarin deze bron beschikbaar komt voor het grote publiek.

Om toegang te krijgen tot de documenten moet een aanvraagformulier ingevuld worden. Het Algemeen Rijksarchief meldt dat de behandeling van een onderzoeksvraag gezien de omvang van de digitale kopie van de archiefbestanden wel de nodige tijd in beslag kan nemen.

Hoe te werk gaan?

Gelet op de omvang van de digitale kopie van de archiefbestanden afkomstig van de ITS, neemt de behandeling van een onderzoeksvraag de nodige tijd in beslag. De complexe structuur van de databank vereist immers een vooronderzoek door het personeel van het Rijksarchief.

- Om de behandeling van de aanvragen te bevorderen, dienen onderzoekers gebruik te maken van een aanvraagformulier dat moet toelaten om de nodige gegevens te verzamelen en zo het opzoekwerk in goede banen te leiden
- Het aanvraagformulier kan opgestuurd worden via mail naar researchww2@arch.be of per post naar Algemeen Rijksarchief – Afdeling 5, Ruisbroekstraat 2, Brussel.
- Elke onderzoeker ontvangt binnen de 2 weken een antwoord van het personeelslid belast met de behandeling van de vraag. Niettegenstaande zijn omvang blijft de databank onvolledig, waardoor sommige gedepoteerde personen er niet in voorkomen. In gemiddeld één op twee gevallen levert het voorafgaandelijke onderzoek de gezochte gegevens op.

- Indien de databank informatie over de gezochte persoon bevat, kunnen onderzoekers de digitale archiefstukken op afspraak komen raadplegen in de leeszaal van het Algemeen Rijksarchief te Brussel.
 - Daar waar het gaat om een beperkt aantal digitale documenten in het kader van persoonsgebonden of genealogisch onderzoek, worden deze vooraf geselecteerd in een lijst voor raadpleging op een scherm in de leeszaal. Aan de hand van een gebruikersnaam en een paswoord kan de lezer de geselecteerde documenten raadplegen. Een bewijs van verwantschap afgeleverd door de betrokken onderzoeker is uiteraard vereist bij de inzage van privacygevoelige gegevens.
 - Wanneer het algemener, thematisch onderzoek betreft, is eveneens een afspraak in de leeszaal vereist, maar in dit geval zal de onderzoeker toegang krijgen tot alle digitale reeksen om hierin zelf gedetailleerdere opzoekingen te verrichten.
- *Het algemeen Rijksarchief verbindt zich ertoe om binnen een redelijke termijn met elke onderzoeker een datum vast te leggen waarop deze in de leeszaal de digitale databank mag doorzoeken, eventueel bijgestaan door een archivaris.*
- Wie het aanvraagformulier ondertekent (onderzoeker, betrokkene of aanverwant persoon) verbindt zich ertoe de vigerende wetgeving inzake de verwerking van persoonsgebonden gegevens te zullen respecteren. In geval van overtreding van de wettelijke regelgeving, kan hij of zij gerechtelijk worden vervolgd.
- De reproductie van digitale documenten geschiedt volgens de algemeen geldende tarieven zoals vastgelegd in het Ministerieel Besluit van 25 mei 2009.

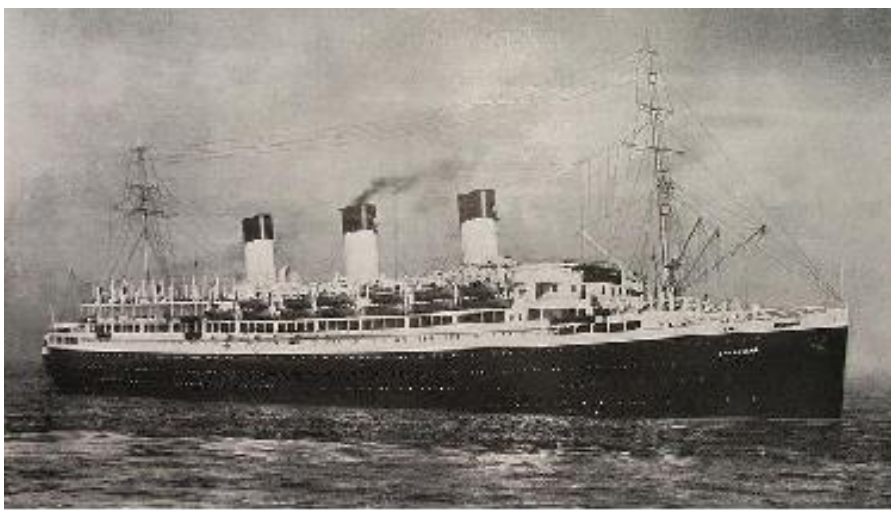
Een praktische zoekwijzer bij de digitale kopie van de archiefbestanden van de **ITS** is gratis downloadbaar op de site www.arch.be

**De waanzin rond het cruiseschip “De Cap Arcona”
of de krankzinnigheid van een oorlog op zijn laatste benen.
Getuigenis van overlevende Wim Alosery**

Het is één van de grootste scheepsrampen uit de geschiedenis en misschien wel de meest tragische gebeurtenis uit de laatste dagen van de oorlog : de ramp met de Cap Arcona.

Begin 1945 dringen de geallieerde legers steeds verder Duitsland binnen. De strop rond de hals van de nazi's wordt alsmaar dicht; in het westen trekken de geallieerden begin maart bij Remagen de Rijn over, in het oosten drijven de Sovjets de nazi's richting Elbe. Eind april bereiken beide fronten de rivier. Het noordwesten van Duitsland, Sleeswijk-Holstein en de Oostzee blijft een kern voor Duitse troepen en schepen. Er komen daar veel evacuatietransporten van concentratiekampgevangenen toe. Velen van hen komen terecht in opvangkampen zoals Bergen-Belsen, Wöbbelin en Sandbostel. Een deel gaat naar Zweden. Het merendeel, vooral afkomstig uit Neuengamme, wordt op schepen in de Lübeckerbocht bij Neustadt geladen, o.a. de Cap Arcona. (foto)

Wim Alosery, in Amsterdam geboren op 8 augustus 1923, zat ondergedoken voor de Arbeitseinsatz toen hij in juli 1944 werd verraden en opgepakt. Hij kwam via kamp Amersfoort in september '44 in Neuengamme terecht. *“ Neuengamme was een vernietigingskamp en het motto was : vernietiging door arbeid. Mensen gewoon opwerken door minimaal eten en alle krachten die er nog inzaten er helemaal uithalen. Als ze uitgeput waren gingen ze sterven op één of andere manier; typhus, longontsteking... Wij moesten tankvallen bouwen, 5 meter breed en 4 meter diep, van zeven tot zeven, aan een hoog tempo, naderhand met de voeten in de natte klei. Daar vielen veel doden. Ik had me voorgenomen te overleven door me enigszins aan te passen aan de omgeving, door altijd te kijken of er ergens een uitweg was om mij aan de arbeid te onttrekken, door te doen alsof en daarbij zeker niet op te vallen. “*

Voorjaar 1945. Duitsland wordt alsmaar verder in de tang genomen door de geallieerden. In een uiterste poging de gruwelijkheden van de concentratiekampen geheim te houden, willen de nazi's voorkomen dat de gevangenen levend in handen van hun vijand zouden vallen. Alle tekenen van de wandaden moesten worden uitgewist. Immers, dit zou hun onderhandelingspositie kunnen schaden en hun na de oorlog nadeel kunnen berokkenen.

De kampen worden ontruimd en duizenden gevangenen worden op de zogenaamde dodenmarsen gestuurd? buiten het bereik van de geallieerden. Velen overleven de tocht niet. Zij die niet kunnen volgen worden koelbloedig doodgeschoten. De anderen belanden in haastig opgezette opvangkampen waar ze door de SS aan hun lot worden overgelaten. Velen sterven nog voor de bevrijding.

Ook de gevangenen in Neuengamme moeten weg.. Eind april moest het kamp Neuengamme ontruimd zijn doordat het Britse leger dicht genaderd was. Omdat de opvangkampen propvol zitten, worden de gevangenen naar Lübeck getransporteerd. Hier worden bij benadering 9 à 10.000 gevangenen aangevoerd. Ook zo veel mogelijk machines moesten afgevoerd worden op treinwagons. Tijdens de evacuatie van het kamp (eerste transport op 20 april) bleven een paar honderd gevangenen , waaronder Wim Alosery, in Neuengamme achter om alle sporen uit te wissen: documenten verbranden, de barakken leeghalen, marteltuigen en galgen ontmantelen, kortom het kamp “schoon” maken. Eind april werden ook deze laatste gevangenen op transport gezet naar Lübeck.

In de haven van Lübeck worden de gevangenen , waarbij Alosery, op 2 mei aan boord gebracht van de Athen die hen naar de Cap Arcona bracht. Dit is een gigantisch luxe cruiseschip, genoemd naar de ‘Kaap Arkona’ op het eiland Rügen in de Oostzee, 250 m lang, met enorme kersenhouten hal, prachtige eetzalen en luxueuze hutten met comfortabele bedden en wastafels. *“Het krioelde daar van de mensen. Je kon over de hoofden lopen. Er was daar helemaal niks, ook geen orde. Als er wat voedsel was, dan doken de sterkeren erop en de zwakken kregen niks.”* vertelt Alosery. Historisch onderzoek bevestigt dat het de bedoeling was dat het schip met de gevangenen op zee tot zinken zou worden gebracht. Op die manier wilden de nazi’s het bewijs van de concentratiekampen vernietigen. Ook de gevangenen waren daar van overtuigd, volgens Alosery. *“ Ik realiseerde mij hoe gevaarlijk het was om onderdeks te blijven mocht het schip tot zinken worden gebracht. Ik slaagde erin op het tweede achterdek te komen. Daar was een keuken met wat eten.De gedachte was deze: we gaan naar grotere diepte en daar gaat het gebeuren. De Cap Arcona lag zo’n 3 km in zee, niet diep genoeg om het schip volledig te laten zinken.”*

2 mei 1945. De Britten rukken nu snel op en nemen Lübeck in. De Britse luchtmacht RAF wil de Duitse vloot in de Oostzee de genadeklap toebrengen.

Historicus Wilhelm Lange:

- De gevangenen waren voor de ondergang voorbestemd om het bewijs van hun bestaan uit te wissen. Wat de Cap Arcona betreft is het duidelijk dat er meerdere maatregelen getroffen waren om te garanderen dat het schip met de gevangenen aan boord snel zou zinken. Dit schip dreef, net als een ander schip, tussen Duitse oorlogsbodems die allemaal door de Britten werden aangevallen.

Voor de RAF-piloot was de toestand als volgt : hij had kameraden verloren door de luchtafweer van de andere schepen, dus viel hij het enige schip aan dat niet bewoog om te kijken wat er aan de hand was. Een gewapende verkenningsvlucht. Dat is de reden waarom het 198ste squadron het schip heeft aangevallen. De vliegers wisten niet dat de Cap Arcona gevangenen aan boord had. Ze zagen alleen een militair doelwit. De Cap Arcona was eigenlijk een val voor de geallieerden. Het was namelijk omgebouwd om makkelijk te zinken. Een relatief kleine aanval was dus voldoende, “klein” in de verhouding van het schip. Tijdens de aanval vond er een explosie plaats in het schip op een plek die niet geraakt was - .

Het staat vast dat het Zweedse Rode Kruis, dat weet had van deze ‘varende concentratiekampen’, op 2 mei de Britse landmacht hiervan op de hoogte stelt als deze de stad Lübeck inneemt. Uit een intern Brits onderzoeksrapport, meteen na de oorlog opgemaakt, blijkt dat dit bericht weliswaar is doorgespeeld naar de luchtmachtleiding maar helaas nooit is aangekomen bij de betrokken piloten. Waarom het bericht niet is doorgeleid blijft tot op de dag van vandaag duister

“Rond drie uur hoorden wij het trillen van het schip en veel kabaal van explosies” herinnert Alosery zich. “Het hele schip stond in brand, en die vliegtuigen bleven schieten. Je staat in een enorme chaotische toestand waar mensen vechten, over elkaar strompelen zich verdringen om reddingsboten, en over de bootrand heen springen. Iedereen is bezig te overleven. En dan sta je daar op dat achterdek en zie je dat allemaal gebeuren.”

Wim Alosery staat voor een dilemma: blijven op het brandende schip is geen optie, overboord springen ook niet. De tientallen meters diepe val in het ijskoude water zou hij niet overleven. *“En dan komt het wonder, er hangt een touw aan de reling. Via dit touw kan ik naar beneden en laat me in het water vallen . En plots, uit het niets drijft een leeg rubberen vlet voorbij. Met een tiental gevangenen grijpen we ons vast en peddelen zo ver mogelijk bij de Cap Arcona vandaan . Er dreven zoveel mensen in het water. Als ze je vastgrepen kon je niet meer weg. Ik ben tijdelijk geestelijk de kluts kwijtgeraakt maar heb gezien dat vanaf marinebootjes gevangenen doodgeschoten werden. Na enige tijd bereikten we het strand waar ik een deken aangereikt kreeg.”* Het strand was kort daarvoor bevrijd door de Engelsen. *“Je bent van die boot af en dan ben je niet eens overgelukkig. Je beseft niet eens dat je vrij bent.”*

Na een reis door de chaos van het verslagen en verwoeste Duitsland, keert Wim Alosery in de zomer van 1945 terug in Amsterdam.

Bron: vriendenkring Neuengamme, Nederland

foto: vlnr : Wim Alosery, Vital Craeninckx en Jan van der Liet
op de contactdag van de 'vriendenkring Neuengamme' in Nunspeet,
Nederland op 29 oktober 2011

Overlijden René Thirion

Op 27 februari overleed René Thirion. Hij werd geboren op 2 mei 1920. Tijdens WO II werd hij als verzetsman weggevoerd naar Neuengamme met het laatste grote transport op 31 augustus 1944. Hij kreeg kampnummer 75 508. Vervolgens belandde hij na 6 september '44 in de kampen Blumenthal en Schützenhof. In april 1945 ging hij met de 'dodenmars' naar Farge en Bremervörde. Met de trein kwam hij begin mei '45 aan in de haven van Lübeck. Tijdens het bombardement op de Cap Arcona en de Thielbeck bevond hij zich op de het schip 'Athen' dat aan de kaai lag. Daar werd hij bevrijd door de Engelsen.

René Thirion was regelmatig aanwezig op de herdenkingen in Meensel-Kiezegem, voor het laatst op 8 augustus 2010... zie foto

foto:

vlnr. René Thirion, Victor Malbecq en J.M. Van Den Eynde op de herdenking in Meensel in augustus 2010

Beelden uit de oorlogsjaren in Meensel –Kiezegem (deel1)

foto boven : Aan de kerk in Kiezegem. Op de achtergrond de toegang tot de kerk, rechts de baan naar St. Joris Winge, toen nog in onvervalste kasseistenen.

foto onder : laatste kermis voor de razzia's in juli 1944 in Kiezegem aan de kerk

Uitnodiging voor de jaarlijkse algemene feestvergadering

Gewest Meensel-Kiezegem en Tienen

De leden van het bestuur van de N.C.P.G.R. gewest Meensel-Kiezegem -Tienen nodigen U graag uit op de jaarlijkse feestvergadering op :

**zaterdag 21 april 2012
om 12.00 uur
in restaurant "Alinea"
Kerkstraat 31 in Meensel-Kiezegem.**

Deze vergadering zal de gelegenheid bieden tot een gezellig samenzijn voor al onze leden en sympathisanten.

Menu:

Aperitief

Taartje van zeeduivel en kreeft met een tuinkruidensausje

Portugese roomsoep

Duo van gevogelte met een groentefantasie

Bretoens frambozengebakje

Koffie met pralines

Wijnen en frisdranken

De deelnamekosten bedragen all-in **50 Euro** per persoon. Dit bedrag kan betaald worden door overschrijving op rekeningnummer **853-8419452-78** van de 'vereniging van P.G. en R.H.' Neckerspoelstraat 6 3391 Meensel-Kiezegem met vermelding '21 april 2012'.

Betaling aan de kassa is eveneens mogelijk **mits voorafgaande telefonische bevestiging van uw aanwezigheid** bij secretaris Jos Lemmens , tel. 016. 63 36 11

Alle inschrijvingen dienen te gebeuren ***uiterlijk voor 17 april 2012.***
Wij hopen u talrijk te mogen verwelkomen.

Het bestuur